

část prosby žalobní žalobce odívá ve formu, že žalovaný jest povinen výhradně právo nájemní uznati — jest jen otázkou předurčující, kterou by soud i bez zvláštního návrhu (a pak ovšem jen v důvodech) musil řešiti k cíli rozhodnutí o návrhu žalobním, že jest žalovaný povinen užívání bytu nájemníkem trpěti (srv. také rozhodnutí čis. 3941 sb. n. s.). Jde tedy o spor a řízení ve věcech nájemních, pro které jsou v §§ 560 až 576 c. ř. s. obsažena zvláštní ustanovení. K takovým sporům náležejí také žaloby, jimiž nájemník žádá předání nájemní věci podle §u 1096 obč. zák., neboť i v tomto případě jde o spor z poměru nájemního jako takového a jest zájem stran na brzkém uskutečnění dotyčného nároku stejně nutkavým, jako jest tomu při výpovědech nebo příkazech na vyklizení (§§ 562, 567, 571 c. ř. s. a srv. k tomu také zevrubné odůvodnění v repertoriu nálezů čis. 196 býv. nejvyššího soudu ve Vídni, uveřejněném pod čis. 967 sb. Nowak, k němuž se i tento nejvyšší soud v četných rozhodnutích na př. čis. 117, 835 a 2730 sb. n. s. připojil). Protože pak napadené usnesení doručeno bylo zástupci stěžovatele dne 17. března 1925 a dovolací rekurs byl podán osobně až 27. března 1926, byla 8mídní lhůta podle §u 575 prvý odstavec c. ř. s. zmeškána a bylo dovolací rekurs podle §u 523 c. ř. s. odmítnouti, když tak neučinil již soud první stolice.

Čís. 6010.

»Zákonným prostředkem«, jímž se přetrhuje promlčení výsadního zástavního práva pro poplatek, vyměřený ohledně nemovitosti, jest i návrh na vklad vnuceného zástavního práva. Pro povolení exekuce jest nerozhodno, zda do platebního rozkazu byla podána stížnost.

(Rozh. ze dne 6. května 1926, R I 368/26.)

Návrhu finanční prokuratury, by na základě platebního rozkazu okresního finančního ředitelství v Praze byla ku vydobytí pozůstalostních poplatků povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na domě, jenž byl jedině předmětem pozůstalosti, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekurs do usnesení první stolice, exekuci povolujícího, podán byl nynějšími vlastníky domu čp. 394 jen z toho důvodu, že prý platební rozkazy, na jejichž základě byla exekuce povolena, nenabýly vůči stěžovatelům moci práva. Jest se proto k dovolacímu rekursu do pozměňujícího rozhodnutí druhé stolice obíratí jen touto otázkou. Platební rozkaz ze dne 9. října 1922, jímž byly vyměřeny z pozůstalosti Julie W-ové dávky 14.688 Kč 90 h, byl doručen dědici a nabyvateli domu Karlu W-ovi dne 14. října 1922. V platebním rozkazu jest potvrzeno, že vešel v moc práva a jest vykonatelný. Dle §u 72 popl. zák. ručí nemovitost, z níž tyto dávky

vyměřeny, t. j. dům čp. 394, jenž jedině tvořil jmění pozůstalostní, za tyto dávky věcně ve výsadním pořadí. Dle Šu 14 výnosu min. fin. ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. z. trvá toto výsadní právo zástavní z pravidla tři roky čítajíc ode dne, kdy poplatek měl být podle platebního rozkazu od osoby k tomu povinné zapraven, ale promlčení tohoto výsadního práva se přetrhuje použitím zákonných prostředků k dobytí výsadní pohledávky. Takovým prostředkem zákonným jest i vklad vnuceného práva zástavního (srv. plen. rozhod. býv. nejv. s. ve Vídni ze dne 11. března 1902, kn. jud. 153, čís. 454 n. sb. Nowakovy). Návrh finanční prokuratury na povolení tohoto vkladu podán byl dne 11. listopadu 1925. Dávky měly být dle platebního rozkazu zapraveny do 30 dnů od doručení, tedy do 13. listopadu 1922. V čase exekučního návrhu trvalo proto výsadní právo zástavní za zmíněnou veřejnoprávní pohledávku, i jest proto zmíněný, vůči Karlu W-ovi jako osobě k placení povinné vykonatelný rozkaz ze dne 14. října 1922 sám o sobě bez dodatku ze dne 2. listopadu 1925 po rozumu Šu 1 čís. 13 ex. ř. řádným titulem pro požadovaný druh exekuce, totiž pro exekuci, která, jak v návrhu exekučním výslovně uvedeno, směřuje jen k uplatnění věcného ručení. Pro věc bezvýznamným jest dodatek ze dne 2. listopadu 1925, a lhostejno jest, kdy původní platební rozkaz a dodatek k němu doručen byl nynějším vlastníkem domu, kteří osobně nejsou k placení povinni. K tomu, by exekuce mohla být vedena proti nynějším vlastníkům, stačí po rozumu Šu 7 ex. ř. úplně prosté lustrum z knihy pozemkové, z něhož jest patrno, že vlastníky domu v čase exekučního návrhu jsou ty osoby, které v návrhu jsou označeny jako strana povinná. Exekuční soud není povolán, aby po věcné stránce přezkoumával exekuční titul. Vzhledem k řečenému jest pro povolení exekuce nezávažno, zda nynější vlastníci podali proti platebním rozkazům stížnost na zemské finanční ředitelství a jaký bude mít stížnost tato výsledek. Otázka věcného ručení a přípustnosti exekuce, o níž jde, není tím po formální stránce dotčena. (Srv. rozhodnutí čís. 4637 sb. n. s.).

Čís. 6011.

Podsudnická smlouva může být smlouvou čistě námezdní, nebo smlouvou svého druhu, v zákoně nepojmenovanou, může však být také pachtovní smlouvou o provozování hostinské živnosti v najatých místnostech, za kterouž jest ji považovati, vykazuje-li podstatné znaky takové smlouvy uvedené v Šu 1090 obč. zák. Stačí, bylo-li nájemné smlouveno určitým penízem z vyčepovaného hektolitra. Není třeba, by nájemné (pachtovné) bylo pro jednotlivá kalendářní období stejné. Pro vznik a trvání pachtovní smlouvy jest bez významu schválení pachtýře živnostenským úřadem (zákaz dalšího provozu pachtované hostinské živnosti).

(Rozh. ze dne 6. května 1926, Rv I 638/26.)

Žaloba o vyklizení hostinských místností byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto